Ч. 188. Середа 22 серпня (4 вересня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рада державна. — Воєнні поголоски в Росиї. — З полудневo-африканьскої війни. — Нова війна в Америцї).

Рада державна буде скликана на 22 жовтня с. р. і потреває до лат. Різдвяних сьвят. На порядку дневнім станутъ справи: розпоряджения правительства видані на підставі §. 14., котрі рада державна мусить потвердити, буджет на 1902 рік, проєкт закона о фахових спілках рільничих і т. д.

В Королівстві польскім, як доносять з Варшави, ходять від довшого вже часу воєнні поголоски. Ті поголоски взяли ся з того, що російскі войска, що стоять залогою в тім краю, поставлено на воєнній стопі. Войскові маґазини наповнені, немов би нині-завтра мало прийти до війни, а до того войскові власти закуповують все ще величезні припаси сїна і соломи для кінноти і артилєриї. Всї ті приготовленя занепокоїли населенє, а вісти прибрали такі розміри, що навіть російскому правительству, котре не привикло числити ся з гадкою загалу, видала ся справа невигідною. Тому поручено шефови ґенеральної інтендантури варшавского воєнного округа, аби за посередництвом кількох часописий заявив, що вісти о воєнних приготовленях Росиї по більшій части неправдиві. Однако всьо вказує, що Росия робить воєнні приготовленя на два фронти, а то на російско-нїмецкій границї і над устєм Дунаю, розвинувши рівночасно величезну панславістичну пропаґанду на Балканї. В звязи з тими непокоячими вістями має стояти несподівано заповіджений приїзд румуньскої королівскої пари до Відня.

Вже 15-ого с. м. минає послїдний речинець, коли би Бури, після проклямациї Кіченера, мали остаточно піддати ся. Коли Бури до сего часу не зложать оружия, на що таки й не заносить ся, і коли Анґлія схоче обстати при своїх погрозах, тоді зачне ся одна з найтраґічнїйших карт в історії людскости: кінчить ся війна, а зачне ся різня. Начальники Бурів Штайн, Бота, Девет і Делярей на проклямацию Кіченера заявили рішучо, „що ведуть війну дальше, і як би він дійстно став Бурів уважати ворохобниками а не воюючою стороною, конфіскувати їх майно, а полонених безощадно розстрілювати — тоді і Бури поступлять собі так само: око за око, зуб за зуб. І дїстно, вже тепер Кіченер поставив кількох полонених під суд воєнний, яко зрадників держави, а Бури знов задержали кількох Анґлійців яко закладників, коли перше, по відобраню оружия, випускали їх.

Між двома американьскими републиками: Венецуелею і Колюмбією прийшло до отвертої війни. Після послїдних вістий, уже виступили войска Венецуелї і союзних з нею Еквадора і Нікараґуи, щоби зі всїх сторін напасти на Колюмбію. А причини війни чисто американьскі. Опозиционісти обох держав, невдоволені зі способу правліня, потворили ворохобничі віддїли в сусїдній державі, і звідтам нападали на рідний край. Венецуеля обвиняє Колюмбію, що она у себе дає приют венецуельским ворохобникам, а Колюмбія з таким самим закидом звертає ся против Венецуелї. Та де два спорять, не обійде ся без третього, суді-розємця. В справу вмішали ся Сполучені Держави, щоби не допустити до розширеня вражди також на Панаму, котрої неутральність запоручена задля міжнародної торговлї і комунікациї між обома океанами. Сполучені Держави вислали до берегів Панами фльотилю зі значним сухопутним війском, а з европейских держав вислала туди Франция, що має там свої різні інтереси, атлянтийску фльотилю. Вкінци не остала ся позаду і Нїмеччина, котра, як звістно, пхає ся тепер всюди на море, де лише счинить ся який заколот.

Новинки.

Львів дня 3-го вересня 1901.

— **Іспити зрілости** письменні будуть відбувати ся в мужескій семинариї учительскій у Львові в днях 10, 11 і 12 вересня. Устні іспити і поправки відбудуть ся дня 13 і 14 с. м. Кандидати, котрі мають складати поправку з математики, або з якого небудь язика, мають зголосити ся в Дирекциї найпізнїйше до дня 12-го с. м. о 8-ій годинї рано.

18)

ОБРАЗКИ з ІТАЛЇЇ.

(Після Ю. Шльоссера, Цахера, Шмідта і др. зладив К. Вербин.)

IX.

Перший раз в Римі. — Церков сьв. Петра і Ватикан. — Лятеран і сьв. сходи. — Доходи і видатки папи. — В катакомбах сьв. Каліксту. — Мури міста. — Фотоґрафійки з римского житя. — Довкола Риму.

(Конець).

Хто хоче безплатно і в найторжественнїйшім осьвітленю оглядати найбільші римскі катакомби, звані катакомбами сьв. Каліксту, мусить конче бути в Римі дня 22. падолиста. Длятого й не дивота, що того дня від самісенького рана іде пішки і їде возами множество людий, туземців і чужинців. Дорожки роблять того дня знамениті інтереси; сюди не їдуть вже омнібуси, а дорожки підносять цїну о скілько лиш дасть ся, бо хто не хоче або й не може іти пішки, як колись ходили сьвяті апостоли, мусить вже коло Кольосея наймити собі дорожку. А то спорий кусень дороги аж до катакомб, що знаходять ся ще досить далеко поза каплицею Quo vadis при стародавнім гостинци Via Appia

Дня 22 падолиста обходить ся сьвято сьв. мучениці Цецилії, котра за цїсаря Марка Аврелїя, около 170 р. по Хр. притерпіла мученичу смерть. Була то молода Римлянка із знатного роду, що намовила свого нареченого, поганина Валерияна, щоби й він приняв віру Христову. Єї поставили перед суд, але она так знаменито боронила віру Христову, що й самих судиїв навернула на віру христову. Мимо того єї засудили на мученичу смерть, і наперед вкинули в кипяток, а коли она витерпіла ту муку, і не згинула, віддав єї таки рідний єї батько катам, котрі мали їй відрубати голову. Аж за третим разом удало ся катови відрубати їй голову; она мучила ся три днї, і згинула аж третого дня, а тіло єї занесено опісля до катакомб. На тім місци, де єї мучили, виставлено опісля церков, а папа Пасхаліс I. велів в 821 р. перенести єї тіло до церкви, що стоїть тепер на передмістю Трастевере, і там зложити. Тут під великим престолом знаходить ся і єї лежача статуа, роботи Стефана Мадерно. Знаменитому слїдителеви катакомб, де Россі, удало ся віднайти в катакомбах то місце, де стояв єї саркофаґ, і тут зроблено малу капличку, до котрої в день сьв. Цецилії, 22 падолиста, спішить множество людий, щоби там помолити ся, а при сїй нагоді оглянути і катакомби. Маленьку каплицю украшають того дня величаво вінцями та ґірляндами з пахучих цьвітів. О 10 годині править ся тут богослуженє і сьпівають ся пісні в честь сьвятої. Церемонія, яка тут відбуває ся при сїм богослуженю, єсть так торжественна, що навіть протестанти признають, що она робить на людий дуже велике вражінє.

По богослуженю виходить ся знову зпід землї на сьвітло боже, і давнїйше, коли ще жив згаданий учений археольоґ Россі, то він ще мав т. зв. „конференциї“ або виклади, на котрих або розповідав історию катакомб від найдавнїйших часів, або розповідав дещо із житя сьв. Цецилії. Тепер займає єго місце один із найперших єго учеників, проф. Орацио Марукки, котрий єсть знаменитим бесїдником. Він стане собі на який камінь, щоби єго трохи лїпше було видко, і може цїлу годину так говорити, що всї слухають єго з як найбільшою увагою. А щоби чужинцї лїпше розуміли, то він говорить по французски. По тім викладї єсть аж до третої години перерва.

Хто досить на все надивив ся, вертає до міста, хиба що хоче побути тут довше. В такім случаю іде ся до найблизшої остериї, де повіває червона хоругов, а там можна і добре та дешево пообідати і випити доброго вина. По обіді лишає ся ще досить часу, піти трохи дальше гостинцем Аппія, от хоч би лиш до памятника Цецилії Метеллї, величезного круглого будинку, що прилягає безпосередно до останків старого цирку Максентия. Цецилия Метелля була донькою Цецилюса Кретика а жінкою Крассуса, молодшого сина римского триумвіра. Памятник має в промірі 20 метрів, і єсть зверха виложений травертином, а в серединї знаходить ся гробниця. Марморовий фриз, уложений з уплеток цьвітів та волових голов, став ся причиною, що в середновічних часах памятник сей називано воловою головою

— Іменованя. Пан Мінїстер просьвіти надав посаду: в ґімназиї в Ряшеві професорови золочівскої ґімназиї Стан. Бабіньскому; в II. ґімназиї у Львові проф. Ґерс. Блятови з брідскої ґімназиї: в станиславівскій ґімназиї Йос. Блявтови, дійстному учителеви бучацкої ґімназиї: в IV. ґім. Мих. Сиваковн. дійстн. учит. коломийскої ґімназиї в ґім. сьв. Анни в Кракові Ян. Спежкови, дійстн. учит. тарнівскої ґімназиї: в реальній школї в Кракові Йос. Веберови, дійстн. учителеви ярославскої ґімназиї. — Пан Мінїстер просьвіти іменував дійстн. учителями заступників-учителїв: Бл. Ґавора з Ясла в ґімназиї в Новім Санчи; Бен. Яновского з Самбора в І. ґім. в Коломиї; Йос. Мадея в реальн. школї в Тернополи; Михайла Маґера з Кракова в ґімназиї в Вадовицях; Т. Пасовича з Тарнова в ґім. в Бродах; Мих. Пельчара з Ясла в ґім. в Н. Санчи; Казим. Пьонтковского з Перемишля в ґім. в Ярославі; Яна Пшеворского з Ясла в І. ґім. в Тернополи; Йос. Пиґеля з Кракова в реальн. школї в Ярославі; Стан. Рембача з Ярослава в ґім. в Бучачи; Стан. Смречиньского з Кракова в ґімназиї в Тарнові; Йосифа Срочиньского з Перемишля в ґім. в Станиславові; Кар. Врублевского з Самбора в ґім. в Стрию; Юл. Мазурека зі Львова в ґім. в Ряшеві.

— Тов. руских женщин в Станиславові устроює на дохід будови свого інститута вечерок з танцями дня 10. н. ст. вересня, с. є. ві второк, в комнатах „Рускої Бесїди", ул. Собіского ч. 28. Видїл упрашає найумильнїйше П. Т. Родимцїв о найчисленнїйшу участь. Стрій для пань вечерковий, для мужчин ґалевий. Вступ від особи 2 кор. Початок точно о 8. год. вечером. — *Видїл.*

— Николай Бернацкий (Родоць), польский писатель, застрілив ся в суботу в бюрі львівскої філїї „Взаїмного кредиту краківского товариства убезпечень", де був кореспондентом. Померший мав 65 лїт і полишив жену і четверо дорослих дїтий. До самоубийства довів помершого нервовий розстрій.

— В Чернівцях розпочала ся в суботу карна розправа против Евгена Ґаєра, почтового експедитора в Чернівцях, обжалованого о спроневірене почтових гроший, і проти Софії Лукашівної, почтової експедиторки та Дмитра Ґраматовича, бувшого студента ґімназиялького, обжалованих о співучасть в крадіжи. З обжалованих найстаршою є Лукашівна, бо числить 22 лїт, а Ґаєр і Ґраматович мають по 20 лїт. Ґаєр зарвав кілька листів зі значнїйшими сумами грошевими а именно: 9.000 румуньских лей, 4.000 рублїв, 2.000 рублїв і т. д. і з тими грішми весела трійка утїкла, гуляючи по дорозї. Однак скоро їх спіймано саме тодї, коли хотїли дістати ся до Румунїї. Ґаєр признає ся до вини, але цїлу відвічальність звалює на Ґраматовича, котрий єго до злочину намовив; старає ся при тім відвернути вину від Лукашівної, немовби она о нїчім не знала. Ґраматович випирає ся всего. Лукашівна перечить, немовби знала, що Ґаєр украв гроші. Она думала, що він одержав гроші від масонів, бо він її так оповідав. Розправа потреває найдовше два днї.

— Земля на продажу. Війт Карпат і старший брат церковний Логаза в Буківці оголошують таку відозву: „Рускі селяни! Чверть милї від зелїзничої стациї Олешів, товмацкого повіта, есть на продаж село Буківна. Продає єго „Подільский Банк" в Тернополї за 70 до 80 тисячів риньских на лїцитациї дня 8-го вересня с. р. Вадіюм 10.000 зр. Прибувайте рускі селяни з цїлого краю, замовляйте землю, складайте по 200 К завдатку. Купім село ми, хлопи. Село Буківна чисто руске, положене на рівнинї межи лїсами, недалеко від Днїстра; земля гарна; є 300 моргів орного поля, є і пасовище, і лїса 500 моргів. Над Днїстром находить ся 30 моргів пасовища для 80 пар волів, по 24 зр. від пари. Можна випасати гарну худобу і продавати з зиском на великих ярмарках кождої середи в Товмачи. Околиця гарна і здорова. Морґ землї продає ся по 100—120 зр. Обівістїть всїм, що вибирають ся за океан, нехай їдуть в Буківну; певно лучше жити вигідно на родинї, чим пропадати в чужинї! Прибувайте-ж рускі селяни з завдатками".

— Ґімнастичні вправи для учеників зачинають ся в рускім „Соколї" з днем 2-го вересня. Вправи будуть відбувати ся 3 рази в тиждни, т. є. в понедїлок, середу і пятницю для учеників молодших від $^1/_2$6—$^1/_2$7 години, для старших від $^1/_2$7—$^1/_2$8 години вечером. Вписи відбувають ся в тих самих днях і годинах від дня 2-го вересня, ул. Підвале ч. 7. Вкладка місячна виносить 1 К. Вправи відбувати ся будуть під доглядом і управою вишколених настоятелїв. За старшину товариства ґім. „Сокіл": Др. *Гуксвич*, за голову, *Денис Кучика*, справник.

— Царский поїзд двірский вискочив із шин в дорозї з Петербурга до Варшави. В поїздї находив ся командант царскої палати ґен. Ґерзе і управитель комітету мінїстрів, Куломзін. Обом достойникам не стало ся нїчого злого, а лише згинув палач, а пакунковий ваґон поторощив ся. Причиною нещастя було мабуть се, що про переїзд двірского поїзду не повідомлено зелїзничий заряд, а саме тодї в однім місци направлювано шини. На місце катастрофи приїхав інспектор зелїзниць і прокуратор держави.

— Небезпечного злодїя, наймита Костя Котика, що украв реставраторови в Трускавци 240 корон зпід подушки, придержано вчера у Львові. При ревізиї найдено при нїм ще 80 корон і золоту брошку, котру украв також комусь з гостий в Трускавци.

— Париска чародїйна шафа. До одного дому при улици Франца І. в Парижи прийшло перед кількома днями двох робітників, що принесли тяжку бретоньску шафу на одїж. Дверникови сказали, що шафу ту замовив собі якийсь пан з другого поверха. — „Таже тих паньства нема дома — сказав на то дверник — і шафи не можете занести на гору. — Робітники зразу поворкотїли, а відтак занесли шафу на подвіре і там поставили. — „Нехай собі тут стоїть! — сказали они. — „Ми несли еї тілький сьвіт аж з передмістя сьв. Антона і не маємо охоти нести еї туди назад! — То знову було дверникови не на руку і він сказав: „То занесіть еї до чорта й на гору! — а відтак пішов по ключі і отворив. Отже шафу занесено до помешканя і там поставлено. Слїдуючої ночи патролюючі случайно аґенти полїцийні побачили при ул. Франца І. якийсь ручний візок, коло котрого порали ся двох людий схиляючись від часу до часу на землю і здоймаючи щось з неї; рівночасно доглянули они, що якийсь чоловік на

(Capo di Bove). В 13-ім столїтю будинок сей служив за оборонну башту.

Хто хоче бути на процесиї в катакомбах, мусить спішити ся, щоби там бути о третій годинї. По полудни сходить ся тут ще більше людий як перед полуднем. Процесия розпочинає ся точно о третій годинї під проводом сьвященників, а в ній бере участь така маса людий, що аж небезпечно тогди в тих вузких коморах. Коли хто дістане ся до середини такої процесиї, то вже мусить іти з нею аж до кінця, бо вернути ся вже годї. Від духоти, кадила і диму зі сьвічок люди аж млїють; чоловік аж дякує Богу, коли верне щасливо знову до одиєсельних сходів, що ведуть до катакомб і вийде ними знову на сьвіт божий та відотхне сьвіжим воздухом. А на утомлених жде вже на горі в якийсь буді покріпленє: тут продають лікери та чеколяду. Зі сьвітлом дня кінчить ся і торжество а люди вертають домів, роздаючи ще милостиню калїкам і жебракам, котрих сидить множество вздовж гостинця.

*   *   *

Богато подорожних жалує ся, що не можуть в Римі пізнати народного житя, та й справедливо. Вина того, що нарід і подорожний не можуть зійти ся, лежить по части в тім, що римских сьвят народних не установлено на ту пору, коли приїзджає найбільше подорожних, а по части й в тім, що нарід все ще не має средств заходити до тих гостелів, де перебувають чужинцї.

Отже нема иншої ради лиш треба іти в нарід.

До того надає ся найлїпше недїля, але така, коли по кількох днях слоти сонїчко знову ясно і тепло засьвітить і небо знову прояснить ся і стане сине; бо нарід любить вигрівати ся до сонця.

Перед одинайцятою годиною зрана найлїпше вийти на площу Монтанара попід Капітолем, де сходять ся пастирі з кампанї, котрі приходять до міста, щоби тут накупити собі на цїлий місяць того, чого їм потреба. Сцена дуже живописна, але спокійна!

Менше живописно, але не спокійнїйше представляє ся житє народне в Римі в перших годинах пополудни, коли перейти ся по улицях Есквіліну. Зачинаємо приглядати ся народови поза базилїкою С. Мария Маджджоре. Звідси аж до Лятерану, вздовж широкої улицї Меруляна представляє ся нам щораз то новий образ. От тут то житє, от тут то рух! Крики і гамір без кінця!

Коли подорожний перетиснув ся з трудом помежи похатниками, садівниками і тими, що продають балабушки та печуть каштани, коли позбув ся щасливо катаринок, від котрих аж уши болять, звертає єго увагу на себе мале збіговиско. Знайшов ся якийсь „канпасторіє", що деклямує все, що хто хоче: і сумні і любовні стихотвори а вже найлїпше подобає ся „пародови", коли він задеклямує щось „масного". До того присьпівують єму народні сьпіваки на цїле горло. Кілька кроків дальше нове збіговиско. Люди обступили якийсь малий столик, на котрім сидять знаменито виучені: курка, кітка і чижик. Що они будуть робити? Зараз побачимо. Старий обдертий властитель тої „менажериї" ставить якийсь кошик на стіл. „Лиш одного зольдо! Лиш одного зольдо! — так запрошує він гостий і єму дають по однім зольдо (5 с.). Кітка зачинає щось шукати, курка порпає, чижик дзьобає в кошик, а всї троє витягають по однїй куверточчі, що була десь схована в кошику. Ті, що давали зольді, беруть поквапно куверточчи, отвирають їх осторожно і виймають з них якісь папирцї та дивлять ся, які — нумери мають ставити на льотерию слїдуючої пятницї.

Розуміє ся, що властитель тих вивчених зьвірят має ще й иншу проґраму; він каже витягати їм карточки, на котрих знаходять ся поясненя снів, або також і такі карточки, на котрих суть виписані лїки на всїлякі недуги. Якіж то любі зьвірятка, а які они мудрі! Зміна проґрами єсть ще й длятого потрібна, бо властитель тих зьвірят має небезпечного конкурента, котрий так само має вивчені зьвірята. Особливо боїть ся він того свого вічно молодого товариша по званю, котрого прозивають Біріккіно. Той, бачите, мимо того, що єму вже сімдесять лїт, все ще такий жвавий і сильний, що може переносити ся зі своєю менажериєю, в котрій ще має й сову. Єго можна побачити инколи на іспаньских сходах або й на площи Капраніка. Єго молодість дозволяє єму ще й вечером робити інтереси.

Одного вечера лїтом пішло нас пятьох товаришів від пера на площу Барберіні, де від півночи віє холодний вітер і зайшли там до „вуйка Петра" в „Свіцерра". Перед тою високо положеною господою сидїла цїла громадка Римлян, хлопів як дуби. Нараз схопили ся всї і крикнули в один голос: „Ekko, la il Biricchino!" „Ходи сюда, брате!" — І до них приступив якийсь малий, рухливий чоловічок, з хитрим лицем, без бороди але зі зморщками. На голові мав якийсь дивний капелюх, на котрім замість стяжки, був рід ременя з патронами, подібний до того, якого уживають Бури, що носять єго через плече. Біріккіно наставив руку; до неї сипались зольді, богато зольдів. Спрятавши їх до своєї бездонної кишенї, сягнув він без вибору до того ременя на капелюсї і витягнув з него тілько патронів, кілько дістав зольдів, і дав їх тим, від котрих дістав гроші. Они розвинули паперцї і врадовані кивають головами, бо нумери їм сподобали ся. Відтак попросили того чоловічка до себе, дали єму попоїсти і напити ся та почали єго так випитувати, що иншому прийшлоби ся від того здурїти. А Біріккіно сьміє ся, їсть, пе, жартує та розповідає таке, що другі аж за боки беруть ся.

Але й широкі улицї та пусті місця призначені під будову представляють иноді забавні образи. Тут якась громадка грає в „бочча" — в кульки без круглів. Тут якийсь акробат показує свої штуки, там в нужденнім, витертім костюмі, ходить якийсь „артист" по линві високо у воздусї, а люди стоять і дивлять ся з великим напруженєм на ту „штуку". Кілька кроків дальше видко иншу громадку, котрої осередком суть якийсь пан і якась панї. Стола нема, єсть лиш одно крісло. Пан убраний з паньска дрантиво а панї ще драннтивійше, бо

другім поверсї стояв при отвертім вікнї і щось звідтам скидав. Ненадумуючись богато, аґенти арештували тих двох людий, розбудили дверника і при его помочи арештували й того третого на другім поверсї. Аж тогди показало ся, що то его приятелї принесли его в шафі і умістили на другім поверсї, а він опісля викидав їм річи на улицю.

— **Весілє рабіньских дітий.** Новий Санч ликував і веселив ся оногди, бо там відбувало ся весїлє правнучки тамошного рабіна Гальберштамма з сином вишницкого рабіна Нафталїго Равіна. Молодята справдї молоді, бо мають по 13 лїт, а такі великі ростом, що платять за їзду зелїзницею пів білету! До міста з'їхало ся множество жидів-старовірів (хасидів) з цїлої Галичини і виступили у весїльнім походї перебрані за драґонів, козаків, церковних клянів з барабанчиками і дзвіночками. Молодих вело звиш 300 жидівских дїтий перебраних як підчас пуріму в перуки з довгого волося. Старші жиди виступили в сьвяточних одежах і шабасівках. Розпочало ся весїлє серед танців і співів та потягне ся цїлий тиждень. Хасиди наказали ілюмінувати місто, оповіщаючи то при голосї бубнів і дзвінків. З цїлого сьвіта прислано молодим весїльні подарунки, а з Ню-Йорку від 25 всїляких товариств жидівских.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Дня 11 серпня с. р. отворено перестанок особовий „Гогенлеґен" лежачий на шляху Кінберг-Ґамінґ-Вайдгофен н. І. поміж стацнєю Кляйн-Голенштайн і перестанком Вайдах для руху особового і обмеженого руху пакункового. — Білети видають кондуктори в поїздї. Належитість за пакунку оплачує ся в стациї відбору.

Дня 6 серпня с. р. отворено шлях каналу Дунаю-Гайлїґенштадт — головний урядловий і лук сполучаючий Бриґітєбріке і Нусдорферстрасе зі стацнєю Бриґітєбріке і перестанками Росаверлєнде, Шоттенрінґ і Фердінандсбріке. Стацию і всї перестанки отворено для руху особового. Перевіз пакунків і товарів на згаданих шляхах єсть виключений.

Дня 6 серпня с. р. отворено в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. в Празї на зелїзници льокальній Колїн Черчани частковий шлях „Новий Двір Черчани Пізелї" зі стациями і перестанками: Ратаї, Ратаї-Пшівляки Седлїште, Сазава Буда, Сазава заставка, Піскочелї заставка Самехів, Коцеради, Гвезденїце, Черчани, Черчани-Пішелї, — як також віднога з Ратай до Кацова зі стациями Ратай заставка, Штернберк н. С. Собесін і Кацов. — Стациї уряджене для руху загального, а перестанки і ладівнї для руху особового, пакункового і для товарів в цїловозових поборах. — Перевіз товарів вибухових на згаданих шляхах єсть зборонений. — Білети їзди з перестанків Сазава, Піскочелї, Ратай і Штернберк видають кондуктори в поїздї. За пакунки з тих перестанків оплачує ся належитість в стациї відбору.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 3 вересня. Румуньска королївска пара прибула сюди вчера по полудни.

Базилея 3 вересня. Кн. Чун відїхав вчера вечером з всїми членами посольства до Берлина.

Берлин 3 вересня. Нїмецкий цїсар велїв заявити князеви хіньскому Чунови, що прийме его самого лише в товаристві товмача в Потсдамі. Князь подякував цїсареви телеграфічно. Авдиєнция відбуде ся в середу або в четвер.

Париж 3 вересня. Ґен. Сусільон доносить з Тієнтсіну, що палату предків в цїсарскій дїльници Пекіну віддано торжественно хіньским властям.

Нордерней 3 вересня. Канцлер ґр. Більов виїхав до Ґданьска, аби бути присутним при стрічи цїсаря Вільгельма з царем Николаєм.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краєвий Союз кредитовий"** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні . 2 аркуші „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ удїлів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ лїквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ удїлів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . „ „ 10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

в сукни, котра ще перед трийцяти роками була в модї, але она еї видобула десь з якоїсь тандити, випрала і випрасувала а тепер парадує в нїй. Він зачинає говорити, а поговоривши так яких пять мінут зачинає показувати свої чародїйні штуки. До того не має він нїяких приладів, лиш якусь білу хусточку з червоними цяточками. Нї з сего нї з того, витягає він з під тої хустки три, чотири ба пять і сїм яєць, а відтак ловить з воздуха дуже красні цьвіти.

Але то лиш початок представленя. Тепер приходить головна річ. Его товаришка сїдає собі як стара тїтка на крісли, а він виймає хустку та ще й другу і дає людем переконати ся, що через ті хустки нїчого не видко. Відтак завязує дамі очи тими хустками і — сомнамбуля (сновида, ясно видюща) вже готова. Люди аж роти пороззявляли, так слухають, що она плете. Та й бавлю ся добре і сьмію ся, а мої два сусїди, видко бавлять ся також дуже добре. Дивні тоті мої сусїди; менї здає ся, що по їх лици видко, що то „квестуріні (тайні аґенти полїцийні), котрі з причини службової перебрали ся по цивільному.

Я не помилив ся, то були дїйстно тайні аґенти. Они чекали спокійно аж представленє закінчить ся, кинули навіть по представленю кілька зольдів на таріль а відтак завели з пророкинею якусь коротку але важну розмову, котра тим скінчила ся, що пророкиня пішла з ними.... На другий день розповів менї один репортер таку поучаючу історию.

Два робітники Ніколя Мерло і Іноченцо Каддо довідали ся від двох робітників в остериї „під кровавим серцем" за брамою Паольо що поза Казале Орзі єсть закопаний великий скарб. Они вже кілька разів ходили туди і копали, але не могли нїчого докопати ся. Іноченцови прийшла тогди неаби яка знаменита гадка до голови. Він намовив свого товариша, щоби пішов з ним до сомнамбулї Пія Мільоне, що мешкала при улици Марґеріта, котра певно їм щось порадить. Та й пішли; Пія взяла від них 20 лїр завдатку і казала їм прийти о півночи під остерию, коло котрої від улиці Остийскої іде в бік улиця Трох Фонтан. Оба явили ся точно на місци, але ворожки ще не було, она прийшла пізнїйше. Відтак всї троє пустились в дорогу і за пів години станули над Тибром в тім місци, де на судна набирають славну поццолянову землю, що еї викопують у високих брунатних печерах. В одній з тих печер задержалась Пія Мільоне, казала виплатити собі решту своєї заплати і взяла ся відтак ворожити. Замкнувши очи крутила ся колесом, шептала якісь важні чародїйні слова, ходила то вперед то взад, аж наконець впала на колїна і стала нїби чогось шукати руками по земли. — Ось тут тото місце! — сказала она по пятнайцяти мінутах напруженого ожиданя. — Два метри і десять центиметрів глубоко лежить скарб. Але аби-сте ся не перепудили, коли покаже ся вам ясне хлопятко, скоро докопаєте ся до відповідної глубини; бо то хлопятко видасть вам скарб самими дукачами, ґреґорінами.

Оба копальники скарбів, дуже урадовані зазначили то місце і хотїли зараз копати, але ворожка остерегла їх, що зробить ся день, заким они докопають ся. Робітники послухали і взяли ся до роботи аж слїдуючої ночи. Копали, вертїли, розбивали камінє та робили такий стукіт, що аж заміст скарбу знайшли двох карабінєрів. Ось тоті оба карабінєри були причиною, що мене позбавлено розривки, бо велику сомнамбулю Піо Мілїоне арештовано в моїх очах.

Поволи потахає послїдне промінє сонця. Зрідка мерехкотять лїхтарнї, лилики зачинають вилїтати із своїх криївок поза Кампо санто. Хто не мешкає на сїм передмістю, той іде чим скорше в сторони де більше людий; бо коло Арко Біббіяно в ночи небезпечно. Богато чужинців, що вибрали ся нічною порою на прохід в сї сторони, вже більше не вернули, заплатили житєм.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)